

MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA - VINOŘ
ÚŘAD MĚSTSKÉ ČÁSTI

Sp. zn.: 1021/2022

Č. j.:

Vyřizuje: Bc. Monika Nová, DiS.

Tel.: 702 255 625

V Praze dne 1. 8. 2022

ROZHODNUTÍ

Úřad městské části Praha - Vinohrady, se sídlem Bohdanečská 97, 190 17, Praha – Vinohrady, jako povinný subjekt podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), rozhodl ve věci žádosti o informace podle InfZ H. H., (dále jen „žadatel“),

takto:

Podle ust. § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s ust. § 8a odst. 1 InfZ se žádost o informace odmítá.

ODŮVODNĚNÍ:

1. Žádostí o informace doručené dne 22. 7. 2022 se žadatel podle InfZ domáhal poskytnutí následujících informací:

- a) kopie vydaného rozhodnutí v řízení o přestupku vedeném proti p. T. W., vedeného Komisí pro projednávání přestupků městské části Praha-Vinohrady pod sp. zn. 827/2022,
- b) informaci, zda je shora uvedené rozhodnutí pravomocné.

2. Povinný subjekt žádost posoudil a dospěl k závěru, že jí není možné vyhovět. Přitom vycházel z následující právní úpravy.

3. Z § 8a odst. 1 InfZ vyplývá povinnost poskytovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Základním smyslem InfZ je zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru, s výjimkou zákonem výslovně uvedených informací, a tomu odpovídající povinnost tzv. povinných subjektů poskytovat informace ze své působnosti, a to v intencích čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dle něhož „státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“

4. Obecným principem poskytování informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím je zásadně úplná informační povinnost povinných subjektů, tzn., že režimu tohoto zákona podléhají všechny informace o činnosti povinných subjektů s výjimkou informací, jejichž ochranu předpokládá výslovně zákon (ať už InfZ § 7 až § 11 nebo zvláštní zákon), který tak současně určuje meze práva na informace.

5. Podle čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) [dále jen „GDPR“], se osobními údaji rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

6. Povinný subjekt dále připomíná názor vyslovený Ústavním soudem v jeho usnesení ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, podle něhož: „*právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem, a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.*“

7. Nejvyšší správní soud dále vyslovil v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, že „[p]rávo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. Činnost Policie ČR je přitom nepochybně věcí veřejnou, která podléhá kontrole ze strany občanů mimo jiné i prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím. To ale samo o sobě neznamená, že veškeré informace týkající se její činnosti mají být veřejně přístupné. Kdyby k nutnosti poskytnutí informace postačoval samotný fakt, že se jedná o činnost veřejného orgánu, ustanovení stanovující výjimky z poskytování informací by se stala bezpředmětná.“

8. Povinný subjekt má v daném případě za to, že žadatel požaduje poskytnout informace, které představují osobní údaj, a protože jsou právo na informace a právo na ochranu soukromí a osobních údajů rovnocennými ústavně zakotvenými právy, musel povinný subjekt zkoumat,

kteří z uvedených práv upřednostnit, a to za pomoci testu proporcionality. Ten spočívá ve třech kritériích: (1) vhodnosti – odpověď na otázku, zda omezení základního práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva), (2) potřebnosti - posuzování provedení opatření s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a (3) porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 – 133).

9. Povinný subjekt dospěl k závěru, že v daném případě by poskytnutím požadovaných informací došlo k porušení jeho povinnosti chránit osobní údaje a soukromí dotčené osoby.

10. Žadatelem požadované údaje se týkají T. W., jenž byl obviněn ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, přičemž tohoto přestupku se měl dopustit právě proti žadateli. Žadateli jsou tyto informace známy, neboť v uvedeném řízení vystupoval jako svědek. Současně je správnímu orgánu z úřední činnosti známo, že T.W. a žadatel jsou sousedé, kteří mají mezi sebou přetrvávající spory (viz obsah správního spisu vedeného pod sp. zn. 827/2022, nebo obsah správního spisu vedeného pod sp. zn. 1247/2022, nebo obsah správního spisu vedeného pod sp. zn. 1875/2022). Je tedy zjevné, že T. W. je osobně žadateli znám.

11. Povinnému subjektu tak nezbyvá nic jiného, než žádost žadatele odmítnout. Takové rozhodnutí je přitom vhodné, neboť se jím dá jednoznačně zajistit právo na ochranu osobních údajů. Současně je takové rozhodnutí potřebné, neboť nepostačí menší opatření, např. anonymizace, neboť pokud by povinný subjekt anonymizoval osobní údaje v předmětném rozhodnutí, stále by bylo žadateli známo, o jakou konkrétní fyzickou osobu se jedná. Ve spojení s žádostí o informace by přitom bylo zjevné každému, o jakou osobu se jedná.

12. Co se týče porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, dospěl povinný subjekt, že „těžším“ právem na pomyslné míse vah je právo T. W. na ochranu soukromí. V právě posuzované věci totiž nelze nalézt žádný zájem na poskytnutí předmětné informace. Neexistuje totiž legitimní zájem podrobit veřejné diskusi, jak povinný subjekt rozhodl v konkrétním řízení o přestupku s fyzickou osobou. Osobou, která není nijak napojena na veřejnou sféru (srov. výše cit. NSS 1 As 229/2014-48). Je přitom zjevné, že se žadatel snaží získat uvedené informace za tím účelem, aby zjistil, jak dopadlo řízení o přestupku, který byl namířen proti němu, tedy se jedná ryze o soukromý zájem žadatele. Má-li žadatel právní zájem na zjištění, jak bylo v předmětné řízení o přestupku rozhodnuto, má postupovat podle ust. § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nikoli za užití InfZ, neboť, jak bylo vyloženo výše, institut práva na informace slouží jako prostředek účasti na politickém životě státu, resp. ke kontrole veřejné moci veřejností.

13. Výše uvedené je přitom plně aplikovatelné na celý rozsah žádosti o informace, tedy i na tu část, kde žadatel žádá sdělení, zda je rozhodnutí ve věci přestupku T. W. pravomocné. Poskytnutím takové informace by totiž povinný subjekt *de facto* poskytl údaje o tom, jak bylo ve

věci rozhodnuto. Ze zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, přitom plyne, že bylo-li rozhodnuto v řízení usnesením, byla věc zastavena (případně předána), resp. bylo-li rozhodnuto rozhodnutím, byl obviněný shledán vinným. Dle povinného subjektu by bylo možné pouze sdělit informace o tom, zda bylo řízení pravomocně skončeno, o takovou informaci však žadatele nežádá; ten požaduje informaci o právní moci ke konkrétnímu rozhodnutí, jehož kopii požaduje poskytnout.

14. Na základě shora uvedeného dospěl povinný subjekt k závěru, že požadované informace žadateli neposkytne, neboť právo dotčené osoby na ochranu soukromí, který není osobou veřejně činnou, je nadřazeno právu žadatele na požadované informace. Z tohoto důvodu povinný subjekt žádost odmítl.

POUČENÍ:

Proti tomuto rozhodnutí se lze podle ust. § 16 odst. 1 InfZ odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení (ust. § 83 odst. 1 správního řádu) k Magistrátu hl. m. Prahy, a to podáním učiněným u Úřadu městské části Praha-Vinoř.

Bc. Monika Nová, DiS.
tajemnice ÚMČ Praha-Vinoř